

Reynard

tidligere Beregninger i saa Henseende ikke have været ganske tilstrækkelige; men jeg tror dog med fuld Sikkerhed at kunne forudsætte, efter at nye Undersøgelser ere blevne anstillede, at der vil blive et ikke ubetydeligt Overskud. Der er endnu et andet Punkt, i hvilket Loven afviger fra tidligere Forslag, og det er med Hensyn til Bestemmelsen om Offer og Offerpligt. Jeg har bibeholdt den oprindelige Bestemmelse, at al Offering til og al Offerpligt overfor Præsten skal bortfalde; men derimod har jeg, i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Termansen) og flere Andre have udtalt sig for, ikke kunnet gaa ind paa at forbyde enten Præster eller Skolelærere at modtage frivillige Gaver af deres Menigheder. Jeg kan nemlig ikke Andet end betragte et Forbud derimod som et Indgreb i den personlige Frihed, og jeg kan ikke tro Andet, end at man ved et saadant Forbud tillige vilde overskijere et af de smukke Baand, som gjennem Aarhundreder have knyttet Menighederne til deres Præster og Skolelærere. Det forekommer mig ogsaa at være naturligt, for saavidt en Præst maatte sidde i et mindre godt lønnet Embede, og hans Menighed maatte ønske at beholde ham, at saa Menigheden kan have det i sin Haand, paa en smuk Maade at bevare ham, saa at han ikke behøver at flytte bort. Jeg tror derfor ogsaa, at man ikke bør gaa videre end til at træffe den Bestemmelse, at intetsomhelst Offer eller ingensomhelst Pengegodtgjørelse for Fremtiden skal ydes Præsterne for nogen af dem udført kirkelig Handling. Jeg maa endnu kun berøre en mindre betydelig Ændring med Hensyn til Spørgsmaalet om Præstegaardene. Der stod i det tidligere Lovforslag, at, hvis det i noget Tilfælde maatte findes hensigtsmæssigt at henlægge Præstegaarden med Bygninger og Jord til et andet Sted, saa skulde den Kommission, som var bestemt til at træffe Afgjørelse med Hensyn til hvilke Jorder, der skulde henlægges til Præstegaardene, gjøre Forslag derom til Kultusministeriet, som da skulde kunne godkjende Indstillingen under Forbehold af Rigsdagens Bevilling. Jeg har imidlertid troet at turde foreslaa, at man i dette Tilfælde skulde indskrænke sig til at sige, at Ministeriet er bemyndiget til at godkjende slige Forslag, naar de Penge, der udkræves til Omordningen, ikke overskrider det Beløb, der indvindes ved Salg af den tidligere Præstegaard og dens Jorder. Jeg har stillet dette Forslag af praktiske Hensyn, idet de Herrer let ville se, at der efter den først foreslaaede Ordning vilde kunne hengaa

8—9 Maaneder eller længere, inden en afgjørende Bestemmelse kan blive truffen her i Rigsdagen med Hensyn til saadanne Forslag fra den vedkommende Kommission. Jeg tror heller ikke, at der vil være nogen Fare ved at give Ministeriet en saadan Bemyndigelse, idet denne aldrig vil blive benyttet, med mindre Kommissionen, hvori der jo sidder Medlemmer af de respektive Kommuner, er ganske enig om Indstillingen. Desuden har jo Ministeriet hidtil havt det i sin Haand ad administrativt Bei at ordne alle den Slags Forhold, uden at jeg tror, at der er fremkommet Klager derover. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høie Things Bevillie, og jeg skal endnu kun tilføie, at det naturligvis vilde være mig meget kjær, om denne Sag, der nu i saa mange Aar har staaet paa Dagsordenen, og hvis Afgjørelse indbefæses med saa megen Længsel i Landets forskjellige Kredse, nu kunde blive ført til en heldig Afslutning. — Det andet Forslag til Lov, som jeg skal have den Ære at forelægge for det høie Thing, er af ulige mindre Betydning; det dreier sig nemlig kun om Bemyndigelse for Kultusministeriet til at afhænde nogle, det nedlagte kongelige Skoleseminarium i Lyngby tilhørende Eiendele. Det vil være i det høie Things Erindring, at under 9de Marts 1872 udkom der en Lov, i Følge hvilken Lyngby Seminarium blev nedlagt. Ministeriet forlangte den Gang en Bemyndigelse til at bortselge de til Seminariet hørende Bygninger; men Bestemmelsen derom udgik af Loven, og det vedtoges, at Ministeren skulde søge at faae disse Bygninger leiede bort, idet de mulig vilde kunne anvendes til en Almueskole eller en Folkehøjskole. Ministeriet har ogsaa paa forskjellig Maade gjort sig Umage for at faae dem bortleiede paa den Maade, Thinget ønskede, men alle disse Forsøg ere hidtil strandede. Lyngby og Allbøge Sogneraad henvendte sig til Ministeriet om at kjøbe Bygningerne, men da de erfarede, at de efter Loven kun kunde faae dem til Leie, trak de sig tilbage og vilde ikke gaa ind paa Ministeriets Tilbud. Seminariet er hævet fra 1ste August, Bygningerne henstaa aldeles ubenyttede, og Ministeriet nærer nu Frjagt for, at de ville forfalde saa meget, at deres Værdi betydelig vil tabe sig. Man har derfor troet at burde foreslaa det høie Thing at bemyndige Ministeriet til at sælge Bygningerne til Nedbrydning, da de ligge umiddelbart op til Præstegaarden, og man ikke vil kunne disponere over Jorden, uden at give Præsten Erstatning derfor. Bygningerne ere nemlig anlagte, hvor de nu ligge, fordi den daværende